

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ś., dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Maja Snopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie w trybie art. 15 zzs¹ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)

sprawy z odwołania R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 18 maja 2022 r., znak: (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 18 maja 2022 r., znak: (...) w ten sposób, iż przyznaje powódce R. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres kolejnych 3 miesięcy.

UZASADNIENIE

Powódka R. P. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. - odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że nie zgadza się z decyzją ZUS i powołała się na swój stan zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powołano podstawę prawną decyzji podnosząc, że komisja lekarska ZUS orzekła, że powódka nie jest niezdolna do pracy i brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego.

W toku postępowania

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 8 lutego 2021 roku do 8 sierpnia 2021 roku powódka przebywała na zasiłku chorobowym, następnie przez 9 miesięcy pobierała świadczenie rehabilitacyjne.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej z 11 maja 2022 roku ustalono, iż powódka nie jest niezdolna do pracy i brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 18 maja 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Dowód: akta ZUS – w załączeniu

Wnioskodawczyni po wyczerpaniu świadczenia rehabilitacyjnego była nadal niezdolna do pracy i zasadnym jest przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy.

Dowód: opinia biegłego ortopedy k. 18-22, 39-41

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 18 ust 1 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Jednocześnie przysługuje ono przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy (art. 18 ust. 2 ustawy).

Z akt sprawy wynika, że w okresie od 8 lutego 2021 roku do 8 sierpnia 2021 roku powódka przebywała na zasiłku chorobowym, następnie przez 9 miesięcy pobierała świadczenie rehabilitacyjne. Spornym pozostało, czy po 9 miesiącach pobierania świadczenia rehabilitacyjnego powódka odzyskała zdolność do pracy.

W sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłego ortopedy dr n. med. J. N., który wskazał w opinii, że powódka po okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego była niezdolna do pracy i kwalifikowała się do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy. Biegły wskazał, że powódka ostatni zabieg operacyjny miała w październiku 2022 r. należy przypuszczać, że do lutego 2023 r. wnioskodawczyni odzyska zdolność do pracy. Zastrzeżenia do tej opinii zgłosiła zarówno powódka jak i organ rentowy. Biegły w opinii uzupełniającej wskazał że niezależnie od dat wnioskodawczyni była nadal niezdolna do pracy w 2022 r. i to organ rentowy winien jest ustalić możliwy czasokres przebywania na konkretnych świadczeniach.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii biegłego jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Ponadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

ZUS złożył zastrzeżenia do opinii uzupełniającej podnosząc, że biegły wysuwa nieuprawnione wnioski. Zdaniem Sądu opinia i opinia uzupełniająca biegłego wyczerpująco udzieliły odpowiedzi na pytania i są wystarczające do ustalenia zdolności do pracy powódki. Tym samym nie uznano za zasadne zastrzeżeń ZUS i pominięto wniosek o dowód z opinii innego biegłego ortopedy.

Jedynie wskazać należy, że opinia biegłego ma ocenić stan zdrowia powódki, natomiast co do długości okresu na który należy przyznać świadczenie rehabilitacyjne, Sąd bada zarówno okres niezdolności do pracy ustalony przez biegłego, jak i obowiązujące w tym zakresie przepisy. Skoro powódka już przez okres 9 miesięcy pobierała świadczenie rehabilitacyjne, a powołany wyżej art. 18 ust. 2 ustawy wskazuje, że świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej niż przez 12 miesięcy, nie jest możliwym przyznanie powódce świadczenia na 12 miesięcy, a jedynie na okres 3 miesięcy (bo tyle pozostało ze wskazanych w ustawie 12 miesięcy).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. należało zmienić zaskarżoną decyzję i przyznać powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na kolejne 3 miesiące.